

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg. Medarb.: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland.

«St. Olav» utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften. «St. Olav»s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat 30487. — «St. Olav»s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5, I, er åpen mandag, tirsdag og fredag 9.30—3. Torsdag 9.30—7. Lørdag 9.30—1. Onsdag lukket. Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHOLD: Presten med de tomme hender. — I kikkerten. I Kristi etterfølgelse. — Det internasjonale arbeidsbyrå. — Pastor Harald Taxt. — Oberammergau forbereder sig. — Romabrev. — Ny jødedekret i Tyskland. — Til Hamar søndag 3. september. — Kristi Kongekongressen. — Herhjemme. — - og derute. — Misjonsnytt. — Vår feriekoloni. — Ukeprogram for Vatikanets sender.

Presten med de tomme hender.

Et alvorlig problem er og blir alltid: *presten med de tomme hender*. Presten med sin ærlige vilje, sin arbeidslyst, sitt offervillige sinn — men som allikevel blir stående med de tomme hender. Uten resultater. Uten fremgang. Uten sjeler.

Det er et problem som også er aktuelt for våre forhold her i nord, ti hvor lett faller det ikke for legfolk å bedømme en prest etter de *synlige* resultater av hans virke? Og hvor snublende nær ligger ikke den samme farlige fristelse for presten selv: å felle dommen over sig ikke ut fra det han ser vokse op om sig, men mest ut fra det som *ikke* vilde spire, ut fra det som visnet og døde?

I sin bok: «det nye menneskes høisang», som nylig er utkommet i Nederland, skriver den hollandske cisterciensermunk pater Rongen følgende om nettop dette spørsmål:

«Mangen en ung mann har i kallets morgenstund bedt: send mig i din vingård, Herre! Du kjenner den skjulte kraft i mitt indre, du vet om den dulgte glød som brenner i mitt hjerte. Se, jeg vil være ditt redskap. Mine hender er sterke og villige. Gi dem det utakknemmeligste hverv, og jeg skal takke dig og kysse dine egne gjennemborte hender. Mine føtter dirrer i lengsel etter å få vandre på din korsvei. Send mig i din vingård, Herre! Men er det din vilje så send mig ikke i vingården men i ørkenen, hvor din nådes regn forsvinner sporløst i sjelenes tørre sand. Jeg vil gå med glede, for mitt hjerte har lært å tørste uten å klage.»

Slik ber den unge prestestudent. Slik ber de *alle* fra dypet av sine nyvigslede sjeler: «Jeg skal pløie, jeg skal så kornet og *du*, Herre, vil skjenke veksten. Jeg skal si ord som forgår, men *du* vil skape den udødelige handling. Jeg skal signe, men i *ditt* navn. Jeg skal løse lenker, men i *din* kraft. Jeg skal lik

Moses slå på sjelenes fjellvegg — jeg skal ikke tvile som han. Og ditt levende vann skal sprudle frem . . . . .»

*

Og så kommer de mørke stunder som aldri lar vente på sig, mens slag på slag faller på fjellet men faller forgjeves. Når plogjernet slitsomt graver sig gjennom gold jordbunn. Når såkornet, spredt med gavmild og forhåpningsfull hånd, havner blandt torner og titsler og kveles. Når det gode ord faller dødt og kraftesløst til jorden og ikke får svar.

Så kommer det forferdelige møte mellom prestens ærlige begeistring og folkets treghet — den fryktelige kamp mellom levende aktivitet og drepande likegyldighet.

Og hans tro på menneskene begynner å vakle.

Ti også presten er og blir et menneske — også han hjerte lengter etter vandring gjennom fruktbare akre der hvor han har pløid og sådd. Og om han enn sådde i tårer og pløide med blodige hender — hvad betyr vel dette, bare hans trette hender en gang får kjærtegne slitets tunge kornaks?

Men hvad om dette aldri får skje?

Om hans hender tross alt *forblir tomme*?

Om han med bøid rygg, måløs og motløs må gå med langsomme skritt i skuffelsens skumring og se alle håp forsvinne i minnes fjerne horisont?

*

Det er så gripende menneskelig og forståelig, dette livssyn og denne frykt — men ikke desto mindre er denne holdning forkjært i hele sitt innerste vesen.

For det første fordi den som har ført om bare en eneste sjel nærmere til Gud, ikke har levd forgjeves — og hvor finnes vil den prest, som ikke har hatt i det minste denne glede?

Han som tross ærlige anstrengelser ikke maktet

med St. Thomas. Når allikevel ikke én av dem har funnet tilværelsens høieste mål, selv om noen av dem iblandt fant veien dit, og når de stanset op ved et eller annet av tenkningens kryssveier eller slo inn på et villspor da skyldes det nettop, at kun en *helgen* kan være vis i ånd og sannhet, i sannhetens ånd, fordi den kristne livsanskuelse er den ene sanne og bare en helgen kan tilegne sig dette livssyn fullt og helt. Det er ikke kunnskap eller lærdom det her i første rekke kommer an på, men de indre opplevelsens erfaringer.

St. Thomas var virkelig vis — ikke minst i kraft av sin rene moralske karakter, som beskyttet hans forstandsg og hans følelsesliv mot både avsporing og de reaksjoner, som har sin årsak i at menneskets sinn er mer eller mindre materialistisk innstilt og derfor ikke formår å gjengi sannhetens lys purt og rent. St. Thomas reflekterte dette lys ut fra en ren sjel — derfor stråler hans lys ned gjennom alle tider.

*

Men denne omstendighet løfter allikevel ikke hans arbeider op i et luftlag hvor vi almindelige dødelige ikke kan ånde og derfor ikke kan følge ham. Man skulde anta at hans ånd mistet kontakten med jordiske realiteter jo mer den nærmet sig den guddommelige realitet, men dette er ikke tilfelle. St. Thomas har midt i sine ophøiede kontemplasjoner alltid føling med det små, det svake og forkrøblede i menneskelivet, og om han enn selv er «engleren» glemmer han aldri at vi andre er mennesker. Syllogismens rolige gang holder stadig åndens skritt i tømme og tillater aldri at betraktningen famler rundt i en vag mystikk eller fortaper sig i spissfindigheter.

Guds nåde har aldri forstyrret den rolige likevekt i St. Thomas sinn, slik som vi vet kan være tilfelle med andre av Guds store helgener. Historien har ikke overlevert oss noen beretning om indre kriser, ekstatiske henrykkelser eller åndelige depressioner når det gjelder hans liv. Vi hører intet om ham som danner analogi til de helgener, hvis liv er som én eneste sublim uregelmessighet.

St. Thomas' sjel er som en innsjø på høifjellet. Ingen vet hvor dyp den er. Den ligger ensomt, men intet stenger utsikten mot himlen.

Og i den urørlige vannskorpen speiler Guds ansikt sig.

E. L.

Det internasjonale arbeidsbyrå.

Den stadig om sig gripende avfolkning i praktisk talt alle land har nu funnet sted i så mange år at følgene begynner å bli merkbare på de fleste av livets områder. Det er nemlig en helt forkjørt oppfatning når man som hittil har trodd at det i grunnen var et helt privat anliggende hvor mange barn en familie vilde få — i det høieste kan hende et spørsmål, som vedrørte moral og religion men som ikke berørte de almene interesser. Imidlertid

har konsekvensene etter hvert blitt mer og mer følelige og mest på negativ vis, og det har til og med vist sig at erfaringene stadfester Brunnetières berømte setning: «Ethvert socialt onde er en følge av religiøs svikt.»

Merkelig nok er det *arbeidsløsheten*, som har nødvendiggjort at man griper til nye forholdsregler. Man skulde i grunnen ikke tro at avfolkning og arbeidsløshet kunde stå i forbindelse med hverandre slik at resultatet blev negativt — de fleste vilde vel mene at arbeidsløshet opstod når det var så altfor mange hender om alle yrker. Sosialpolitikken har nu fått et helt nytt virkefelt — før har jo dens vesentligste opgave vært å sikre arbeidernes stilling både overfor selve arbeidet som ved å heve deres levestandard. Nu er det som sagt befolkningsproblemet som har meldt sig med bydende kraft, og for å skaffe klarhet over dets betydning for arbeidsmarkedet har *det internasjonale arbeidsbyrå* konsentrert sig om denne opgave.

Det er noen tid siden det optok sitt virke og man har allerede fått konstateret at fødsels- og dødstallets innbyrdes forhold influer direkte på arbeidsmarkedet idet tilbud og etterspørsel helt er avhengig av en sund ballanse på dette punkt. Intet land kan ha oversikt over sitt arbeidsmarked, hvilket i virkeligheten vil si det samme som: over sine innvåners lykke og velferd, uten å kjenne sine materielle muligheter til bunns. Dette innbefatter et detaljert kjennskap til de økonomiske reserver i form av den menneskelige arbeidskraft som kan disponeres både i øieblikket og i de nærmeste år fremover, samt fullstendig rede på forholdet mellom tilgang og avgang av denne arbeidskraft.

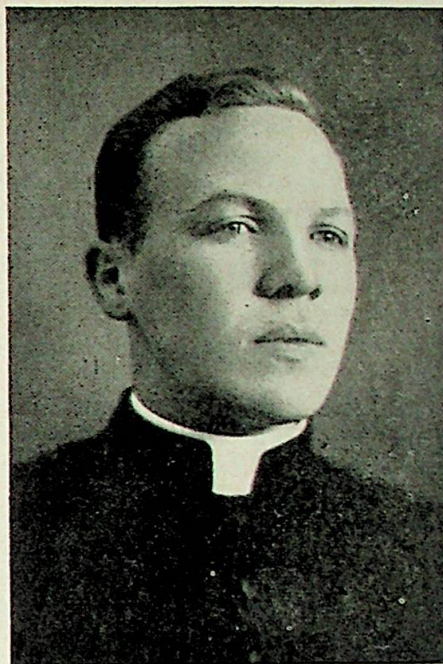
Hvad forholdet mellom tilbud og etterspørsel av arbeidskraft angår har man hittil manglet en uttømmende oversikt over det eller rettere: man manglet den rette innsikt. Man hadde som allerede sagt stirret sig blind på det postulat, at overbefolkning måtte skape ledige hender og større arbeidsløshet, men overså helt at mange mennesker skaper tilsvarende mange fornødenheter og tilfretsstillelsen av disse skaper flere arbeidsmuligheter. En tilbakegang i fødselsantallet forrykker det naturlige forhold mellom de forskjellige aldersklasser slik at de yngre etterhvert kommer i mindretall. Men da det stort sett er ungdommene og de unge familier med barn, som er de største forbrukere med de største behov er det selvsagt, at minker deres tall merkes det snart over hele linjen, ikke minst i de industrielle bedrifter. Derfor setter det internasjonale arbeidsbyrå nu alle krefter inn på å gjennomføre en innsamling av materiale fra alle land til belysning av forholdet mellom befolkning og arbeidsmarked, for etterpå kritisk å gjennomgå og bearbeide dette materiale. Særlig oppmerksomhet vil bli viet den kvinnelige arbeidskrafts innsats og fordeling — man vil få undersøkt om det tjener det almene vel best at denne innsats fremmes eller hemmes. Det siste selvfølgelig ikke ad lovens vei men ved at kvinnens arbeid i hjem, med barneopdragelse og ungdomsveiledning, på alle måter beskyttes og støttes.

Pastor Harald Taxt.

Søndag d. 20. august står en ung norsk prest for alteret i St. Olavskirken i Oslo og celebrerer sin første høitidelige messe i sitt hjemland. Det er en særlig gledens dag for alle katolikker her i Norge, ikke minst for alle våre prester som etter den Hl. Faders ønske alltid ber for prestekall blandt et lands egne sønner.

Pastor Taxt er Oslogutt, vokset op i et kjærleg og godt katolsk hjem hvor hans sinn tidlig blev op-tatt for livets sanne og virkelige verdier. Denne innstilling førte ham til livets høieste verdi: det hel-lige prestekall som han i syv år har forberedt sig til ved Propagandakollegiet i Roma. Den 18. mars iår mottok han så prestevigslens sakrament og kunde lese sin første hellige messe over Petri grav i St. Peterskirkenes krypt. Og på søndag innleder han sitt virke i sitt hjemland.

På alle Norges katolikkers vegner ønsker «St. Olav» ham velkommen blandt oss. Vi mottar ham i lyset av ordene: «Som Faderen har sendt mig sender jeg dere —» og ønsker ham at den velsignelse som han nu skal formidle til oss må vende tilbake til ham og utstråle sin fred over ham og hans gjerning. Han har for sitt liv valgt «den beste del» — han er nu «grunnfestet på Sion». Vi vil ønske for ham og

for oss at han må oppleve og erfare sannheten i de ord han søndag leser av dagens epistel: «Og jeg slog rot i et hedret folk, i min Guds del, som er hans arvelodd, og mitt opholdssted er i hele de helliges menighet.»

Oberammergau forbereder sig.

I 1940 skal det atter avholdes pasjonsspill i Oberammergau og som sedvanlig opføres det nu i sommer forskjellige mysteriepill som danner både en optakt til de egentlige festspill og tjener som en trening for pasjonsskuespillerne. De to spill man får se i sommer er «Pesten i 1633» og «Brandtner-Kaspar ser inn i Paradiset» det siste er et folkestykke av Josef Maria Lutz.

Som alltid når et spilleår nærmer sig kretser offentlighetens interesse om spørsmålet hvorvidt det er op-stått nye dyktige krefter til de forskjellige opgaver — men man behøver ikke å nære noen engstelse i den retning. I 300 år har skuespillerbegavelsen blomstret i Oberammergau — man kan nesten si at den er gått i arv fra det ene slektledd til det andre, og enhver Oberammergau kan når som helst overta en rolle og utføre den helt i den tradisjonelle ånd og stil.

Selv ganske små barn deltar — den aller første opgave de kan få er å være «Adams barn»: å sitte på fanget til Eva i en av de mange «levende bilder» som danner rammen om selve pasjonsspillet. De større barn spiller alle med i scenene i Jerusalems gater og efterhvert vokser de op til å bli betrodd solistroller.

Spillet er gått barna slik i blodet at de aldri leker som andre barn. De leker kun en eneste lek: pasjonsspill. Alle kan de hvert eneste ord i hele teksten utenad — de har jo hørt den dag ut og dag inn når de voksne medlemmer i familien repeterte sine roller — selv bestefar er jo enten «apostel» eller «prest». Og nu leker barnene det samme på gater og marker, i skogene eller på fjell-sidene — en gang imellem stanser de forbipasserende voksne op og kommer med noen veiledende bemerkninger. De mange fremmede, osm selv om det ikke er spilleår besøker Oberammergau, er alle greppe av det alvor som stedets barn legger i sin lek.

Men denne lek har også en dypere bakgrunn — den følges med opmerksomhet av de voksne som derved får et innblikk i barnenes naturlige begavelse på dette område og kan utpeke i tidens fylde dem som best egner sig for de forskjellige opgaver. Av samme grunn er det at man i de mellemliggende år opfører forskjellige stykker som hovedsakelig besettes med unge krefter. Det er alle folkestykker med religiøst preg og fra dem rekruteres pasjonsspillet.

De to stykker, som efter tradisjonen opføres året før selve festspillene er som allerede sagt det alvorlige «Pesten i 1633», som omhandler den historiske begivenhet som ligger til grunn for pasjonsspillet, og et gammelt

muntert «Kasparstykke» fra middelalderen. Iøvrig er det nærmest eldre krefter som spilte i pasjonsspillet i 1934 som nu utfører peststykket, mens de unge får tumle sig i de lettere og muntre oppgaver i «Kaspar ser inn i paradiset». Hvem som imidlertid er utsett til de forskjellige roller neste år vet kun det råd som det påhviler å forestå utdelingen. Resultatet det kommer til meddeles først i oktober, men oppgaven er betydelig lettet ved det at god gammel tradisjon sier at ingen kan undslå sig eller gjøre indvendinger.

Romabrev.

Det var omkring Olavs-dagen. En gang tidligere (kanskje flere og) hadde kardinalprefekt Fumasoni-Biondi vært så elskverdig å lese Olavs-messen på den 29. juli. Det gav mig mot til å spørre ham om å gjøre det også i år. Og han lovet det med største glede. — Vi samlet oss da vi fire skandinaver i kardinalens privatkapell denne deilige morgen. Vi var akkurat så mange at vi selv kunde besørge assistansen — utenom kardinalens kammerherre. Der var Stiklestadstemning i det lille «røde» kapell, som vilde ha vært overfylt om her hadde vært én (nordmann!) til! Hans Emminence knelte lenge i bønn før messen, som han i det følgende celebrerte med en fremføring av Olavs-messen særlige bønner, som grep oss. Umiddelbart før kommunionen bad han oss stå op og til vår overraskelse holdt Emminencen en liten preken til oss. Det var ord som traff det centrale i martyrkongens helgenskikkelse. Det var ord som talte tanker som vel hadde streift oss før, men det betydningsfulle var nu at det var Kirkens øverste misjonsfyrste som uttalte dem. Han knyttet Hellig Olavs martyrium til alterets sakramentale offer, til den gave vi om litt skulde motta i Helgenkongens ånd. «Jeg ser som i et syn,» sa kardinalen, «den hellige kong Olav føre sitt folk i et stadig voksende tog frem mot Kristi kors — alltid tettere og mer samlet, alltid mere *ett*. — —» Det var gripende ord og vidnet om kardinalens dype innføling i St. Olavs-vyrnaden.

Dette må glede vår Biskop, og det må glede enhver av oss!

Ivar Hansteen-Knudsen.

Ny jødedekret i Tyskland.

I begynnelsen av juli blev det nye jødedekret publisert i den tyske lovtidende. Det representerer en skjerpning i jødernes kår og tar direkte sikte på ytterlig utvandring eller rettere forvisning av landets jødiske befolkning.

Ifølge dets ordlyd skal alle jøder sammensluttet i en riksförening som skal bære navnet «Reichsvereinigung der Juden in Deutschland» med sete i Berlin. De jødiske menigheter rundt om i landet skal være de lokale sentrer. Foreningens formål er å støtte og fremme den jødiske utvandring samt overta det jødiske skolevesen og velgjørenhetsar-

beide. Enn videre kan det tyske innenriksdepartementet pålegge foreningen andre oppgaver.

Alle statsløse jøder i Tyskland og alle tyske jøder er tvungne medlemmer når de oppholder sig innenfor rikets grenser. I et blandet ekteskap er det jødiske element medlem, hvis det er mannen og det ikke finnes barn og hvis barnene regnes for å være jøder. Jøder av fremmed nasjonalitet kan selv bestemme om de vil være medlemmer eller ei. Alle andre jødiske foreninger kan oppløses av innenriksdepartementet eller beordres innlemmet i riksföreningen og deres formue likvideres etter de almindelig gjeldende rettsregler og tilstilles riksföreningen.

Det påhviler foreningen å opprette jødiske folkeskoler i tilstrekkelig antall og understøtte dem økonomisk — likeledes så mange fag- og forskoler som trengs for å fremme utvandringen. Likeledes påhviler det foreningen å utdanne jødiske lærerkrefter. Uvidenhhet blandt jødene vil ikke bli tålt da det vanskeliggjør utvandringen. Fra nu av vil alle hittil av staten lønnete jødiske lærere bli opsagt.

All jødisk fattig- og sykepleie blir i fremtiden foreningens sak og kan ikke gjøre regning på noen som helst offentlig støtte. Hvorledes dette skal kunde skje er noe av en gåte, da alle noenlunde velstilte jøder for lengst er utvandret. Det nye jødedekret betyr derfor en betydelig forverring av jødernes stilling, ikke minst fordi de bidrag som kommer fra jøder i utlandet alle tilfaller automatisk innenriksdepartementet, som utelukkende anvender dem til fremme av utvandringen.

Til Hamar søndag 3. september!

Som allerede meddelt i forrige nummer av «St. Olav» vil den nye, prektige St. Torfinns kirke på Hamar bli høitidelig vigslet søndag 3. sept. Det er en stor og herlig begivenhet for St. Torfinns menighet, for den nye sogneprest v. d. Vlugt, som samtidig innsettes i sitt virke, for St. Borromeussøstrene, som har sin store andel i at denne kirkevigsling over hodet finner sted, og ikke minst for Hs. høiarv. biskopen som atter ser en ny prektig kirkebygning føie sig til de andre. Men skal vi ikke alle være enig i å bevise, at det også er en stor og herlig begivenhet for oss — at det ikke er en talemåte at vi er «lemmer på det samme legem», men en merkbar realitet slik at vi virkelig gleder oss når det går andre medlemmer av vår hellige Kirke godt, og ikke alene gleder oss på avstand med ord, men også sammen med dem i felles offerhandling under den hellige messe? Vi har god tid nu å forberede vårt nærvær på Hamar, men av praktiske grunder anmodes man om SNAREST å melde sig i Akersveien 5 — helst i ekspedisjonen eller hos St. Antonisøstrene» slik at man kan få oversikt over deltagerne antall her fra byen og eventuelt bestille ekstratog hvorved utgiftene vil bli betydelig redusert. Alle deltagerne vil som allerede før nevnt få middag på St. Torfinns klinikk.

Kristi Kongekongressen.

Den 6. internasjonale Kristi-Kongekongress er avsluttet og tross den fant sted i faretruende nærhet av et av Europas stormcenter lykkedes det dog å gjennomføre den under overveldende deltagelse. Slovakias hovedstad Ljubljana har til daglig ca. 100 000 innbyggere — nu var tallet mangedoblet og hele byen stod i kongressens tegn. Av de mest gripende begivenheter fremheves den høitidelige barnekommunion den første dag, hvori skolebarn fra hele landet deltok med alle lærerne i spissen. Et mysteriedrama: «Spillet om Guds rike» blev opført av 3000 medlemmer av de forskjellige ungdomsforbund, og hver eneste morgen var alle kirkene overfylt av bedende skarer som gikk til kommunion. Også de natlige tilbedelsestimer vant stor tilslutning — de endte med midnattsmesser, celebrert av biskoper. I alt deltok 25 biskoper og mange prelater i alle møtene under forsete av Polens primas kardinal Hlond og kardinalpatriark Piazza av Venedig. Den jugoslaviske regjering var representert av 4 ministre.

I sin store tale fremhevet kardinal Hlond, som var pavelig legat for kongressen, at verden kunde ikke bli lykkelig før den atter blev ledet etter Guds rikes lov. Legaten talte skiftevis på fransk, italiensk, tysk, polsk og slovakisk og meddelte til sist den pavelige velsignelse.

Det blev fra kongressen utsendt følgende budskap til hele den kristne verden: «Vi bekjenner for hele verden vår tro på den ene Gud, hele verdens Skaper, og Herre og dommer over hvert enkelt menneske og alle folkeslag. Vi vegrer oss høitidelig mot den ateistiske bevegelse og alle forsøk på å sette denne verdens guder i stedet for den evige Gud. Vår dypeste medfølelse skjenker vi alle, som over alt i verden må lide forfølgelse for Kristus og hans rike.

Vi bekjenner høitidelig vår urokkelige tro på Jesus Kristus, Guds menneskevordne sønn og hele verdens Frelser. Det er vår dypeste overbevisning at hans evangeliums prinsipper er det mest fullkomne og sikreste grunnlag for alt menneskelig samliv, og hvis man ringeakter dem kun opnår alles usalige kamp mot alle, moralsk forvillelse og økonomisk nød.

I dyp smerte bekjenner vi at også vi, som dog kaller oss kristne, altfor ofte ikke har tatt Guds bud alvorlig nok og i alt for liten målestokk virkeliggjort Guds rike i vårt liv. Vi fordømmer all ringeakt av Guds lov som vanærer kristenavnet. Vi vet at kun en almen bot og omvendelse kan avvende Guds truende vrede, og vil derfor i Helligåndens kraft begynne på ny med en hel og ren og virksom kristendom.

Vi bekjenner som vår overbevisning at vi katolikker i alle land må arbeide på å omsette de velsignelsesrike prinsipper for social rettferdighet og kristen kjærlighet, slik som de kommer til orde i rundskrivelsene «Rerum Novarum», «Quadragesimo anno» og «Divini Redemptoris», i handling og å virkeliggjøre dem.

Vi kaller på alle verdens nasjoner, store og små, for at de i Kristi ånd må forene sine krefter så de som likeverdige brødre kan fremme såvel de enkelte folks, som den hele menneskehets velferd. Løgn og bedrageri og

voldshandlinger skal være like så bannlyst fra folkenes liv som fra den enkeltes. Ikke den rå makt og den sterkere rett skal hevdes, men den organiserte rettferdighets.

Vi appellerer til alle regenter! Måtte de alltid huske at de har sin autoritet fra Gud, alle herskeres Herre, og står ham til ansvar for at de anvender sin makt i folks og menneskehetens tjeneste etter Kristi prinsipper og derved sikrer freden, ordenen og velferden.

Vi henvender oss til alle gudfryktige! Må alle kristne slutte sig sammen mot det internasjonale hedenskap i felles forsvar for menneskehetens høieste goder: kristen tro, kristen moral, kristen kjærlighet. La alle Kristi disipler verden over ha som sin innerste bønn og største arbeidsmål virkeliggjørelsen av Testamentets: Ut omnes unum!

Til sist kaller vi på alle katolikker i alle land! Må de tvers over alle skillende grenser rekke hverandre hendene i et hjertelig fellesskap og i broderlig kjærlighet, i felles kamp mot det ondes rike, i endrektig virkeliggjørelse av Kristi Konges allsidige herredømme. Må alle katolikker overalt gå inn for katolsk aksjon i fornyelse av den kristne ånd gjennom den hellige skrift og liturgien, så at alle livets sfærer må bli gjennomtrengt av «Kristi fred i Kristi rike».

Hechjemme —

Oslo. Søndag 13. ds. holdt den nye sogneprest til Arendal, pastor H. K. Bergwitz, sin avskjedspreken som kapellan ved St. Olavskirken. Ut fra Pauli personlighet talte pastor Bergwitz om den kristnes plikt til å la sig bruke efter Guds vilje og at det alltid var Guds nåde som var det avgjørende, ikke våre egne krefter. Hvis ikke Herren selv bygget, bygget vi forgjeves. Det var Pauli ord: ikke jeg men Kristus i mig, som skulde være vår rettesnor. Pastor Bergwitz sluttet med en takk for de syv år han hadde vært menighetens kapellan og bad om forbønn for sitt nye virke. — Ved en påfølgende mottagelse i Foreningslokalet takket sogneprest mgr. Snoeys varmt pastor Bergwitz for hans initiativrike virkelyst og arbeidskraft, som vilde sette dype spor efter ham — en takk han bragte på egne, menighetens, ungdommens, skolens og konvertittenes vegne, ledsaget av mange gode ønsker for fremtiden. Den vakre tale blev hilst med sterk tilslutning, hvorpå pastor Bergwitz takket, ikke minst for det tallrike fremmøte nu ved denne avskjedstagen. Han følte sig knyttet med sterke bånd til St. Olavskirken — i den var han blitt optatt og hadde mottatt den første hellige kommunion. — Efterpå hilste hver enkelt av menighetens medlemmer på pastor Bergwitz, og den stemningsfulle lille høitidelighet var forbi.

— og derute

Nederlands katolske studenterforbund har holdt sin 22. årskongress i Tilburg. Disse kongresser utmerker sig ved å kombinere lærde diskusjonsmøter med idrettskonkurranser. Alle deltagerne er inndelt i seksjoner efter sine faglige interesser og det holdes innenfor hver krets foredrag av spesialister på området. Hovedemnet for

kongressen var pave Pius XI's rundskrivelser og det blev vedtatt en resolusjon som gikk ut på å fremme arbeidet på social basis. Forbundet utgir i øvrig et månedsskrift og en rekke andre publikasjoner.

Den belgiske tiårspris i filosofi er blitt tildelt pater Joseph Maréchal, S. J. Han er professor i skolastisk filosofi i Louvain og har utgitt en rekke filosofiske verker med stor utbredelse også i protestantiske kretser — særlig kjent er hans «studier til mystikkens psykologi». I «Nouvelle revue théologique» har han i de senere år skrevet en rekke artikler hvoriblandt «Freudismens grunnlinjer», «Ekstasens begrep ifølge teologenes og mystikernes lære» og «På bønnens høide».

Misjonsnytt.

St. Liobasøstrene forlegger nu sin residens fra Sønderborg til København. Det er meningen at de særlig skal arbeide med katolsk kvinnelig ungdom gjennom samtaler, studiekretser og forskjellige kursuser og med sammenkomster og foredrag for mødre og barn. Foreløbig skal de bo i det forhennevende seminar i Ordrup, men de håper med tiden å få et «katolsk hus» i selve byen med værelser til utleie for erhvervssøkende og studenter, uansett religionsbekjennelse.

Sinoppskorned, det lille fortreffelige katolske blad, som utsendes og redigeres av pastor Boekenogen på Færøene, har utsendt sitt nr. 2 for 1939, som sedvanlig med usedvanlig velvalgte artikler m. m. Det lille blad slår alle sine «store» katolske kollegaer i Norden med adskillige hestelengder hvad oplag angår — vi har hørt en fugl synge om at det overstiger hvad vi i Danmark, Sverige, Finland og Norge kan prestere sammenlagt for hvert enkelt nummers vedkommende! og så har det i tilgift eget trykkeri. Vi gratulerer av hjertet prestene og søstrene med det vellykkede tiltak og ønsker stadig fremgang og velsignelse med og for det!

Det etnografiske misjonsmuseum i Roma har utsendt 3. bind av sitt verk «Annali Lateranensi». Det inneholder en rekke viktige artikler og et stort billedmateriale, hvorav det meste offentliggjøres for første gang og er av megen betydning ikke alene for misjonenes utviklingshistorie men også for moderne religionsvitenskap og etnografiske studier. Blandt de interessanteste artikler finner vi en omtale av de nylig i Japan funne minnesmerker fra de første store kristenforfølgelsers tid i landet — de er illustrert med helsides gjengivelser av funnene. Likeledes inneholder bindet vektige artikler om shintoismen og det høieste vesen hos Lios hedenske stammer. Det avsluttes med en omfattende oversikt over årets betydningsfulleste forskningsresultater på de arkeologiske, etnografiske, sproglige og misjonsvitenskapelige områder.

Den kristne minoritet i Alexandrette, som hittil under fransk styre har hatt fri anledning til å praktisere sin religion nyter nu, efter at stedet er blitt gitt tilbake til

Tyrkia, ingen som helst beskyttelse. De har imidlertid fått tillatelse til innenfor en frist av 6 måneder å utvandre til Syria eller Libanonegnene samt i løpet av 18 måneder å overføre alle sine eiendeler til sitt nye bosted.

Kursus for misjonslæger vil fra 1. sept. til 15. oktober bli avholdt ved det medisinske fakultet på l'Institut Catholique i Lille. Forelesningene vil omfatte alle grener av den medisinske vitenskap. Samme universitet har nylig utgitt en håndbok for misjonslæger med tittelen «Bréviaire médical à l'usage des missionnaires».

Jesuitenes observatorium i Tananarivo på Madagaskar har feiret sitt 50 års jubileum. Det er et uundværlig hjelpemiddel for sjø- og luftfarten ved sin værvarsling. Observatoriets leder er pater Poission, en forhennevende marineofficer.

Vår feriekoloni

E. R. B.	Kr. 10.00
Tidligere innk. »	1743.00
	<hr/>
	Ialt Kr. 1753.00

Hermed er innsamlingen avsluttet!

Ukeprogram for Vatikanets sender

	kl.	bølgelengde	sprog
Søndag:	11	31.06	fransk.
	19	19.84	engelsk.
Mandag:	20	48/47	nederlandsk.
	21.30	»	italiensk.
	21	»	polsk.
Tirsdag:	14.30	25.55	engelsk.
	16.30	19.84	»
	20	48/47	»
	20.30	»	tysk (trosundervisning).
Onsdag:	20	48/47	fransk.
	20.30	48/47	engelsk.
	21	48/47	spansk.
Torsdag:	20	48/47	engelsk.
	20.30	»	italiensk.
	21	»	polsk.
Fredag:	20	48/47	engelsk.
	20.30	»	tysk (efterretninger).
Lørdag:	20	48/47	fransk.
	20.30	»	russisk.
	21	»	spansk.

Meddelt av Vatikanets senderstasjon.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

Thronsen & Co. boktrykkeri, Bernh. Getz gt. 3 - Oslo.